

HOOFDSTUK 1

‘Nu!’

Sander Verbeek stoot zijn broertje aan. De jongens liggen al een poosje op hun buik naast elkaar in de bosjes achter één van de bungalows op Hiddema Erve. Het is stil op het erf. Je hoort er alleen het getjilp van vogels. Waarschijnlijk druk op zoek naar een partner en een plekje om daarmee een nestje te bouwen. En het is warm. Zweetdruppeltjes vallen af en toe op de handen waarop ze hun kin laten rusten. Vanaf deze plek kunnen ze het terras aan de achterkant van de grote boerderij goed in de gaten houden. Een paar tuinstoelen staan er slordig om een tafel. Een dienblad met een koffiekkan, een paar bekers... Het ziet eruit alsof hier nog niet zo lang geleden mensen hebben gezeten.

De jongens hebben vrij van school en nog bijna een hele week voor zich. Pasen viel dit jaar zó laat in april dat de meivakantie er maar direct achteraan geplakt was. Maandag hoeven ze pas weer te beginnen. Meestal zwerven ze in hun vrije tijd met vriendjes door de bossen maar die zaten waarschijnlijk nog ergens op een camping. Dus hadden ze vanmorgen een beetje verveeld in huis rondgehangen tot hun moeder het helemaal zat was en hen de straat opstuurde. ‘Veel te mooi weer om binnen te zitten, jongens!’ Uiteindelijk waren ze meneer Groenewold gevolgd toen die een klein uur geleden in de auto stapte. Natuurlijk hadden ze wel een vermoeden waar hij naartoe zou gaan, maar helemaal zeker wisten ze dat niet. Spannend was het wel.

Met hun terreinfietsen hoefden ze zich niet aan de officiële paden te houden en door de bossen konden ze zo hele stukken afsnijden zonder de Volvo echt uit het oog te verliezen. Eén keer was Jordi onderuitgegaan. Maar hij had zich niet laten kennen en was snel weer achter Sander aangeracet. Pas toen ze hijgend op hun geheime

plekje waren neergevallen, had Jordi zijn geschaafde been laten zien. En zijn voet. Die begon akelig dik te worden in de sportschoen. Met moeite verbeet hij de pijn.

Ze zagen hoe mevrouw Ten Cate voor meneer Groenewold en een andere vrouw koffie inschonk en hoe die vrouw even later op haar fiets wegreed. Wat ze ook zagen was dat meneer Groenewold en mevrouw ten Cate daarna lachend naar binnen gingen. Uit angst om ontdekt te worden hadden ze zich al die tijd muisstil gehouden. Maar toen iedereen vertrokken was kon Jordi een zacht kreunen niet meer onderdrukken. Op dat moment zag Sander de autosleutels op de terrastafel liggen. 'Ik rijdt je wel naar huis,' fluisterde hij zijn broertje toe. Het was wel even schrikken toen mevrouw Ten Cate weer naar buiten kwam om de kat binnen te laten, maar nu was het al een poosje stil op de boerderij.

Sander komt voorzichtig overeind. Hij schat de afstand naar het terras en kijkt nog even speurend in de richting van het openstaande hek. Niemand te zien. Dan trekt hij een sprintje. Binnen de kortste keren is ie terug. De sleutelbos laat hij triomfantelijk heen en weer bengelen voor het angstige, wit weggetrokken gezicht van Jordi. 'Hebbes. We gaan.'

Arjan Groenewold merkt niets van wat er zich beneden op het terrein afspeelt. Zijn aandacht gaat uit naar heel andere zaken...

Vanmorgen had hij eerst thuis nog een paar uur gewerkt aan het boek dat in september bij de boekhandel moest liggen. Over architectuur in de provincie Groningen. Hij had prachtige foto's aangeleverd en die, in overleg met de schrijver, voorzien van korte teksten. Nu moest alles nog eens kritisch worden doorgenomen. Een hele klus. Het vergde opperste concentratie en dit soort dingen deed hij dan ook het liefst in de ochtenduren. Er mocht geen foutje meer in zitten. De uitgever had een naam hoog te houden en hij zelf ook.

Rond half elf voelde hij zijn aandacht verslappen. Hij had trek in koffie en de verleiding om die op Hiddema Erve te gaan halen was groot. Even had hij overwogen om de fiets te pakken. Het was

prachtig weer, zover was het niet en na de inspannende uren achter zijn laptop kon hij best wat beweging gebruiken. Maar tegen de tijd dat hij aankwam zou Marianne waarschijnlijk al weer aan het werk zijn. Dus had hij toch maar de auto gepakt. Bij het uitdraaien had hij nog even een babbeltje gemaakt met de jongste zoon van de familie Verbeek. Die was van dezelfde leeftijd als zijn eigen kleinzoon Daan. Wanneer die kwam logeren, waren de twee jongens onafscheidelijk. De familie Verbeek had een jaar in Portugal gezeten. Veel contact had hij niet met ze gehad, maar wel met de vrouw die in dat jaar op hun huis paste. In september waren ze teruggekomen. En sinds die tijd was het contact een stuk beter. Niet dat ze dagelijks bij elkaar over de vloer kwamen, maar inmiddels had hij al wel menig biertje gedronken met Frank, de vader van Jordi, die een zwak voor oude auto's bleek te hebben. De Volvo had zijn bewondering gewekt en als er iets mee was, dan dook hij graag samen met Arjan onder de motorkap.

Toen hij op Hiddema Erve aankwam zat Marianne lekker buiten in het zonnetje. Ze was in gezelschap van Jantien, haar hulp. De dames hadden hem vermaakt met hun gebabbel en verwend met zelfgebakken cake die ongetwijfeld uit de koker van Marianne was gekomen. Toen Jantien vertrokken was had hij haar uitgedaagd en waren ze in bed beland. Arjan kreunt van genot als Marianne zich over hem heen buigt. Voorzichtig neemt hij de aangeboden tepel in zijn mond. Zou hij ooit genoeg krijgen van dit goddelijke schepsel?

Ook Marianne is doof voor geluiden buiten de slaapkamer. Na de warmte buiten is het hier heerlijk koel. Ze voelt Arjans opwindende groei en geeft zich over aan het genot dat hij bij haar teweegbrengt.

Vanmorgen was ze al vroeg gewekt door de opkomende zon. Even had ze liggen mijmeren. Deze dag beloofde, net als het voorbije weekend, warm en zonnig te worden. Ze voelde zich ontspannen en uitgerust. Vandaag kon ze het nog rustig aan doen. Morgen kwamen

de eerste gasten: een groep hulpverleners. Ze namen deel aan een driedaags symposium in de buurt. Hoewel het tegen haar principes was om zo vroeg in het jaar al gasten te ontvangen had ze de aanvraag niet willen afwijzen. Hiddema Erve kon de extra inkomsten best gebruiken. Veel werk zouden ze er niet aan hebben: vijftiendertig volwassenen die hier aan het eind van de dag nog even konden bijkomen en dan hun bed zouden opzoeken. Twee keer een ontbijt en vrijdagmorgen weer weg, dat was best te doen.

Om negen uur had Jantien zich gemeld. Een vrouw uit duizenden. Altijd vrolijk en druk in de weer met dweilmop, poetsdoekjes en stofzuiger. Ze was op de hoogte van de laatste nieuwtjes en roddels in het dorp en vond het heerlijk om die kennis met Marianne te delen. Samen hadden ze de kamers en de receptie een laatste schoonmaakebeurt gegeven. Na de koffie was Jantien vertrokken. Haar moeder wilde de voorjaarscollectie bekijken bij haar favoriete kledingzaak in Musselkanaal en had vervoer nodig. 'Sinds ze in dat zorgcentrum zit is ze zó precies op haar uiterlijk. Het lijkt wel of de dames elkaar aansteken. Als er één iets nieuws heeft dan wil de ander daar niet voor onderdoen.' Ze hadden er hartelijk om gelachen en zich afgevraagd of ze zelf over twintig jaar ook zo zouden zijn.

Nu wordt ze volledig in beslag genomen door het liefdesspel met Arjan.

Met een terugtrekkende beweging kruipen de jongens uit hun schuilplaats. Eenmaal uit het zicht van de bewoners komt Sander overeind. Jordi heeft er duidelijk moeite mee. Hij strompelt zo goed en zo kwaad als het kan achter Sander aan naar de parkeerplaats. Daar staat de Volvo van meneer Groenewold netjes geparkeerd naast de auto van mevrouw Ten Cate. Zij heeft een poosje in hun huis gewoond maar toen ze terugkwamen uit Portugal, is ze verhuisd. Nu woont ze hier op de boerderij.

Handig opent Sander de deur aan de passagierskant van de Volvo en klapt de stoel naar voren om ruimte te maken.

'Eerst je fiets.'

Jordi kan een kreet van pijn nauwelijks onderdrukken als hij per ongeluk op zijn zere voet gaat staan. Samen leggen ze de fiets op de achterbank. Zelf maakt hij aanstalten om er achteraan te gaan maar Sander houdt hem tegen. Voorzichtig klapt hij de stoel terug en helpt zijn broertje op de passagiersstoel. Bijna geluidloos sluit hij het portier en klimt dan over hem heen achter het stuur. Met een air alsof hij dagelijks met deze auto de weg op gaat, steekt hij de sleutel in het contact. Zoekend gaan zijn ogen naar de pook tussen de stoelen.

‘Shit, dit is geen automaat!’

Jordi kan zijn tranen niet meer bedwingen. Ze biggelen over zijn bleke wangen. Als een bange wezel kijkt hij toe hoe zijn grote broer probeert de bestuurdersstoel een eindje naar voren te schuiven. Sander mag dan best fors zijn voor zijn bijna dertien jaar, maar de lange benen van meneer Groenewold heeft hij nog niet.

‘Toe Sander, laat maar. Ik kan best terugfietsen.’

‘Nou niet zeuren, joh. Bijt maar op je lip. Het lukt heus wel. Vorige week heb ik nog in de auto van pappa gereden op het terrein achter de aardappelmeelfabriek. En dat ging prima. Hij zei het zelf.’

Met een verbeterde trek om zijn mond buigt hij zich opzij om te kijken waar de hendel zit die hij nodig heeft om de stoel in beweging te krijgen. Midden in die beweging verstijft hij. Een forse gestalte is naast de auto opgedoken. Met de handen in de zij staat de boswachter het gedoe aan te kijken. Sander voelt het zweet onder zijn shirt langs zijn rug lopen. Dit was niet de bedoeling. Met bravoure draait hij het raampje naar beneden.

‘Moi meneer.’

‘Zo knul. Beetje warm zeker, hè?’

‘Ja meneer.’

‘Moeten jullie niet naar school?’

De boswachter bekijkt de twee jongens met groeiende belangstelling. Hij kent ze wel. Het zijn de jongens van Verbeek. De jongste is een vriendje van de kleinzoon van Groenewold. Maar die is er vandaag niet bij.

‘Vakantie meneer.’

‘Zo. En wat doen jullie dan hier dan?’

‘Wachten op Daan, meneer.’

Sander begint zich al iets meer op z'n gemak te voelen. Kooistra kent hij wel. Niet iemand om spelletjes mee te spelen, maar ook niet onaardig. Vorige herfst hadden ze nog een wandeling met hem gemaakt door de Sellingerbossen, op zoek naar paddenstoelen. En als ze aan het crossen waren, dan kwamen ze hem ook wel tegen.

‘Tja, dan lijkt het mij toch beter dat we samen maar eens gaan kijken waar Daan blijft.’

Geert Kooistra vertrouwt het voor geen meter. Hij kent zijn pappenheimers, hij is tenslotte zelf ook jong geweest. En ook al zijn deze jongens hier niet geboren, de streken van hun klasgenoten nemen ze sneller over dan de tafel van tien.

Met een zucht doet Sander het portier open. Hij geeft Jordi een bevestigende knipoog en stapt uit. De sleutels laat hij in het contact zitten. Wat niet weet, wat niet deert. Samen met Kooistra loopt hij naar de boerderij. Hij doet zich stoerder voor dan hij zich voelt. Het terras ligt er nog steeds verlaten bij. Niets wijst erop dat hier mensen bezig zijn hun spullen te pakken om binnenkort te vertrekken.

Geert Kooistra voelt aan de achterdeur. Die is open, zoals de meeste deuren hier in de omgeving. ‘Volluk!’ roept hij en stapt over de drempel. Het is al een hele tijd terug dat hij hier binnen was. Ja, toen de oude Hiddema nog leefde kwam hij geregeld over de vloer. Een bakkie doen als hij in de buurt was. En af en toe bleef hij weleens hangen om een kom soep mee te eten. Verwonderd kijkt hij om zich heen. Hij kent het nauwelijks terug. Natuurlijk heeft hij de verhalen gehoord. En alle bedrijvigheid in het afgelopen jaar is hem ook niet ontgaan, maar nu staat hij toch wel even met de ogen te knipperen. Er is hier heel wat werk verzet.

Boven zijn hoofd hoort hij gestommel. Ergens gaat een deur open en weer dicht. De vrouw die even later binnenstapt is moeilijk in een kadertje te vangen. Ouder dan hijzelf, schat hij. Maar ze oogt

jong met die blosjes op haar wangen. En zo'n fleurige japon als zij aanheeft zie je niet zo vaak in deze streek. De meeste vrouwen hier dragen spijkerbroeken en vormeloze shirts. Ze zijn ook vaak wat gevulder om het maar eens netjes te zeggen. Deze is hem net iets te mager. Met enige reserve komt ze naar hem toe.

'Kan ik u helpen?'

'Kooistra. Ik ben op zoek naar meneer Groenewold.'

Marianne kijkt hem vragend aan. Al snel na haar vertrek uit het westen van het land, nu ruim anderhalf jaar geleden, heeft ze geleerd dat een afwachtende houding hier vaak meer oplevert dan haar neiging om direct vragen te gaan stellen. Achter Kooistra ziet ze ineens Sander Verbeek staan.

'Hé, hallo Sander.' En omdat Kooistra verder geen uitleg geeft, probeert ze het nog maar eens: 'Kan ik misschien iets voor u doen?'

Kooistra kucht.

'Als meneer Groenewold hier is zou ik hem graag even willen spreken.'

'Natuurlijk. Neemt u maar plaats, dan zal ik hem waarschuwen.'

De mensen hier lieten zich zelden met een kluitje het riet in sturen. Ook dat had ze inmiddels geleerd. Wel jammer, want ze had best nog wat langer willen genieten van haar samenzijn met Arjan, boven tussen de koele lakens. 'Blijf jij maar liggen, schat,' had ze gezegd. 'Ik ben zo terug.' Het zag er nu naar uit dat ze dat niet zou kunnen waarmaken.

Nadat ze Kooistra en Sander een plekje heeft gewezen in de grote, koele woonkeuken, haast ze zich weer naar boven.

'Sorry lief, er is een man beneden die niet voor mijn charmes valt. Ene Kooistra. Hij vraagt naar jou.'

Arjan zucht, trekt haar nog even naar zich toe.

'Nou, dan moeten we maar eens gaan horen wat hij te vertellen heeft. Waar heb je m'n broek gelaten?'

Marianne bekijkt hem goedkeurend. Wat is het toch een mooie man, denkt ze. De vijftenzestig jaar die hij inmiddels al maanden achter de rug heeft, zijn hem beslist niet aan te zien. Menig leeftijdgenoot kan jaloers zijn op zijn volle bos haar. En nu hij daar zó decadent naakt

ligt te zijn in haar bed... Marianne krijgt het er warm van.

‘Je krijgt hem terug als je belooft dat we het straks nog eens dunnetjes overdoen.’

Arjan doet een uitval naar de spijkerbroek die ze achter haar rug houdt. ‘Zo’n keurig vrouwtje en dan zo onverzadigbaar.’ Hij schudt, quasi-verbaasd, zijn hoofd. ‘Schiet nou maar op. Je zou toch niet willen dat Kooistra naar me op zoek gaat en me hier in adamskostuum aantreft?’

Marianne werpt hem de broek en een kushand toe en verdwijnt naar beneden.

‘Meneer Groenewold komt er zo aan. Wilt u ondertussen iets drinken? Een biertje misschien?’

Nieuwsgierig neemt ze de man op. Een buitenmens, dat zie je zo. Stevig gebouwd maar niet dik. Vriendelijk gezicht wel. Halverwege de vijftig schat ze hem. Het groene shirt dat hij draagt is voorzien van een logo. Staatsbosbeheer? Wat moeten die nou hier?

Geert lust wel een biertje. Maar het is er eigenlijk nog een beetje vroeg voor. Vanavond, als hij op zijn eigen terras zit, dan trekt hij beslist een flesje open. Pijpje erbij en de benen op tafel. Hij kijkt er nu al naar uit. Maar eerst wil hij dit varkentje wassen. Beleefd slaat hij het biertje af.

‘Een glas water, als dat mag.’

Marianne haalt een grote kan gekoeld water uit de ijskast en zet die met een paar glazen op tafel. Zeker op zo’n warme dag als vandaag is water een prima dorstlessen en ze is blij dat ze er vanmorgen aan heeft gedacht om wat koel te zetten.

Arjan laat niet lang op zich wachten. Hij heeft een kam door zijn haar gehaald en ziet er ontspannen en sportief uit in zijn spijkerbroek en lichtblauwe shirt.

‘Hallo Kooistra.’ Vriendelijk schudt hij de man de hand. ‘Je kent Marianne ten Cate?’

‘Nog niet. Maar als ze hier blijft, dan moeten we daar snel iets aan doen,’ reageert hij gevat.

Flotjes stelt Arjan de twee aan elkaar voor.

‘Geert Kooistra was hier al boswachter toen ik terugkwam uit Den Haag. Twintig jaar inmiddels?’

Geert knikt. ‘En het bevalt me nog steeds prima. Ik hoop hier mijn pensioen te halen.’

‘Wat brengt je naar Hiddema Erve, Geert?’

Dat de boswachter niet alleen is heeft Arjan natuurlijk allang gezien, maar voorlopig negeert hij de jongen die stil achter zijn glas aan tafel zit.

‘Tja, ik zal ’t maar eerlijk zeggen. Ik was een beetje nieuwsgierig geworden. Er gaan in het dorp nogal wat verhalen rond en nu vrouw Hiddema een paar dagen weg is, dacht ik zo dat ik hier maar eens een kijkje moest nemen.’ Zo, dat was eruit.

‘Aha,’ grapt Arjan. ‘Jij dacht, als de kat van huis is...’

Geert kan het grapje wel waarderen.

‘Zo gaat dat, meneer. Maar mevrouw hier heeft mijn diensten niet nodig zo te zien.’

‘Nou,’ speelt die mevrouw het spelletje mee, ‘een extra oogje in het zeil kan anders nooit kwaad. We zitten hier toch wel een beetje achteraf als je het goed beschouwt. En met al dat gespuis dat er tegenwoordig rondloopt...’

‘Helemaal mee eens mevrouw,’ beaamt Geert. ‘Je kunt vandaag de dag niet voorzichtig genoeg zijn.’ Hij verlegt zijn blik naar Sander: ‘Ik begrijp dat uw kleinzoon hier ook is, meneer Groenewold?’

Arjan trekt verwonderd een wenkbrauw op. ‘Daan? Die verwachten we morgen pas.’

Sander, die de bui al ziet hangen, trekt zijn schouders op.

‘Nou,’ gaat Geert verder, ‘zijn vriendje zit anders al in uw auto op hem te wachten.’

Marianne kijkt verbaasd van de één naar de ander. Ook Arjan snapt er even helemaal niets meer van.

‘Misschien moeten we hem maar eens vragen wat er nu precies aan de hand is?’ Geert bekijkt de knul die naast hem zit. Sander heeft al zijn stoerheid inmiddels verloren. Met een zucht schuift hij de stoel naar achteren.

‘Jordi heeft er niets mee te maken. ’t Was mijn idee. En de sleutels lagen gewoon op tafel...’

Geschrokken kijkt Marianne naar Kooistra. Die knikt.

‘Ik had niet veel later moeten zijn. Deze jongeman had de sleutels al in het contact zitten.’

Met groeiende verbazing bekijkt Arjan zijn buurjongen. Nooit zou hij ook maar een seconde gedacht hebben dat Sander tot dit soort streken in staat was. Zijn ouders, Frank en Annet, hadden de touwtjes behoorlijk stevig in handen. En hoe oud was dat joch nou helemaal? Twaalf, dertien hooguit. Wel flink voor zijn leeftijd. Maar Frank was ook een forse vent. Misschien zou Daan er over vijf jaar ook wel zo uitzien. En wie weet wat voor kattenkwaad ze dan met elkaar zouden uithalen. Je hoorde tegenwoordig van die ellendige verhalen over drank, drugs en jeugdbendes. De schrik slaat hem om het hart.

Strenger dan hij van zichzelf gewend is, keert hij zich nu rechtstreeks tot Sander.

‘Wij hebben een appeltje te schillen samen, jongeman.’ En met zijn hand stevig op de schouder van de jongen verdwijnt hij door de achterdeur.

Marianne moet even bijkomen van de schrik.

‘Wat een geluk, Kooistra, dat u net in de buurt was.’

‘Alsof het zo moest zijn, mevrouw,’ beaamt die met een grote grijns op zijn gezicht. ‘Ach, ik ben zelf ook jong geweest. Maar, hen kenkende kan ik me moeilijk voorstellen dat ze kwaad in de zin hadden. Ik ben benieuwd wat er nou echt aan de hand is.’

Als Arjan even later met een snikkende Jordi in zijn armen en een bedrukt kijkende Sander achter hen aan binnenstapt, verdwijnt die grijns direct. Eén blik op de lelijke schaafwond op Jordi’s been is voor Marianne genoeg om de EHBO-kist tevoorschijn te trekken. Vorige zomer was die ook al een paar keer goed van pas gekomen. Thea, de beheerder en receptioniste van Hiddema Erve, beschikte over de nodige papieren om eerste hulp te verlenen en Marianne had goed opgelet hoe ze wonden zoals deze in een handomdraai wist